

L'erotisme d'estar per casa

La concessió del premi «La sonrisa vertical» de literatura eròtica a l'escriptora madrilenya Almudena Grandes ha fet un gran enrenou, perquè no és habitual que, un premi com aquest, se l'enduga una dona, que a més sols té vint-i-vuit anys. Amb la seua obra 'Las edades de Lulú' Almudena fuig de l'erotisme del Porsche i les vacances a la Riviera en favor del domèstic.

Vicent Mifsud Estruch

Té una veu fosca i acollidora, de tabac i rom; té un marit i un fill de quatre anys —potser per això li rebenta el qualificatiu *mare de família* que moltes vegades li han aplicat—. Té una casa àmplia, de parets blanques, on hi ha molts llibres, bastants quadres, i més d'un telèfon. Pot comptar amb amics com Óscar Ladoire —va fer un paperet en la pel·lícula d'aquest director *A contratiempo* i, després de molts anys escrivint d'encàrrec per a editorials, ha aconseguit el prestigiós premi de literatura eròtica «La sonrisa vertical» amb la seua primera novel·la.

—Amb *Las edades de Lulú* he pretès contar una història quotidiana, normal. No hi ha res d'estrany en la forma de conèixer-se els dos protagonistes, ni en com van evolucionant al llarg de la novel·la les seues relacions. Senzillament he tractat de fer una història d'amor abordant-la des de la relació sexual que s'estableix entre els protagonistes, la qual determina la seua relació a altres nivells no relacionats amb el sexe.

Quan vaig començar a escriure la novel·la, però, el que volia fer era reflectir l'atracció que una dona pot experimentar pels homes homosexuals. Això no obstant, no sé com ni per què, l'obra va canviar de direcció i, encara que aquest tema és una de les claus de la trama, la novel·la és, fonamentalment, una història d'amor.

—¿Per què trià aquest títol?

—*Las edades* signifiquen la paradoxa d'una dona, Marisa, que és una adulta per a tothom excepte per al seu amant, que la veu com una xiqueta menuda; per això li diu, només ell, Lulú, perquè és nom de xiqueta. A Lulú li agrada molt jugar. De fet, el sexe és el

joc dels adults. Ella juga i el seu amant tracta de suplir la tendresa que a ella li ha mancat al llarg de la seua vida, protegint-la i creant-li un món on sempre se senta petita encara que passen els anys.

són també ells que el consumeixen —o l'han consumit durant molt de temps—, i el fet que les dones s'hi incorporen com ho han fet crea curiositat. La literatura eròtica creada per dones aporta una àrea poc explorada del tema. No obstant això, no ha estat la meua intenció fer-la purament femenina, ja que crec que la literatura no ha de ser ni masculina ni femenina.

—¿Considera que la seua obra pot escandalitzar els lectors?

—L'escàndol és una cosa molt relativa. El gènere eròtic és prou recent i a poc a poc s'han anat superant barres; en un principi, escriure un conte immoral per al Marquès de Sade era massa revolucionari perquè la societat fóra capaç d'absorbir-ne més. Ara, a mi Sade m'encisa perquè aquells aires professorals de corruptor social que té em diverteixen molt, ¡és tan infantil!

Actualment, la gent es fixa més en la realitat, es busca l'erotisme d'estar

L'erotisme autènticament corrosiu és el quotidià.

—*La seua novel·la ha creat gran expectació.*

—La literatura eròtica escrita per dones és un fenomen de fa poc. Aquest és un gènere creat pels homes, generalment mantingut per ells i, fins i tot,

per casa. Perquè les coses versemblants, quotidianes, són corrosives. Quan vaig llegir *Nueve semanas y media* —una excel·lent novel·la llançada definitivament a perdre per una pel·lícula *tova* que sembla un anunci— el

L'ECLÈCTICA

no és una
nova galeria
d'art

CLAU
D
VOLTA

llibreria - papereria

material oficina

objectes escriptori

jocs

belles arts

dibuix tècnic

distribuidor per la zona de:

Letraset®

passeig maragall, 84

telèfon 351 54 02

barcelona

JAVIER VAZQUEZ

«El sexe ha anat sempre contra la norma establerta al món occidental».

que més em va commoure és que es tractava d'una història perfectament creïble; en les històries reals hi ha més poder de transgressió del que és prohibit que en la fantasia, perquè aquesta, igual que la ironia des de la qual els autors espanyols s'han acostat al tema eròtic, estableix una fita que separa l'autor del que està tractant.

Almudena ha tractat de fugir dels arquetips i per això la seua novel·la és una història d'amor perquè, per a ella, aquests són els fets eròtics per excel·lència. «A *Las edades de Lulú* no hi ha homes corruptes, impotents, ni dones llibertines; la gent és bastant normal» —repeteix.

—¿Literatura eròtica vol dir literatura marginal?

—El sexe ha anat sempre contra la norma establerta al món occidental, perquè el sol fet d'abandonar-se a la part animal d'u mateix és revolucionari, i de fet, el sexe és un dels impulsos que més acosten l'home als animals —exactament al contrari de l'intel·lecte. Aquest aspecte transgressor, que implica un desafiament al propi cos, sí que duu una càrrega de marginalitat. No obstant això, malgrat que molta gent compra literatura eròtica com un substitut del *Penthouse*, crec que ja n'hi ha un gran sector que pensa que és literatura amb majúscules.

—Tot i això, els seus detractors no deixen de qualificar-la de masturbatòria.

—Tot i ser masturbatòria, és literatura. Es pot abordar el tema des de dues concepcions: bona literatura enfrontada amb mala literatura, o literatura enfrontada amb no-literatura. La literatura de gènere o és literatura o no ho és; en aquest sentit, em sembla tan

absurd dir que Apollinaire no és literatura com que Dashiell Hammet no ho és. Les obres de gènere imposen unes limitacions al autor, s'ha d'atendre a unes directrius molt concretes. Quan escrius una novel·la eròtica has de ser conscient que una de les principals exigències del gènere és estimular el lector, però jo no crec que això vaja en detriment de la càrrega literària d'un llibre. Quan un pornògraf és genial, és un geni; exactament igual que la resta dels genis.

—¿No fa cap distinció, doncs, entre pornografia i erotisme?

—És molt complicat, ningú ha pogut definir tots dos termes, tot i que se sol dir que l'erotisme és una recreació elegant i refinada del món del sexe, i la pornografia la part crua. A mi l'erotisme no em sembla elegant ni refinat, potser per això la definició que més m'agrada és la de Juan Marsé, «L'erotisme és el preservatiu de la pornografia». Això m'encanta.

—¿A qui va dirigida la seua novel·la?

—Escriure és, per a mi, un acte passional, un impuls irresistible que m'obliga a anar ajuntant paraules a la pantalla de l'ordinador, i per descomptat, no em deixa pensar en els altres. No m'he plantejat qui pot llegir-me, doncs.

—¿Ha començat a treballar en una segona obra?

—Sí, vull començar una novel·la que vaig pensar molt abans de *Lulú*, i que és molt més difícil, ja que aborda temes més espinosos. Aquest llibre ja no serà literatura de gènere, el que passa és que el sexe és un tema que m'interessa bastant i per això no crearé mai personatges asexuals. □